

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoPr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718204009
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8718204009.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu: U. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/XX, XXX XX V., právne zast.: JUDr. Pavol Barabas, advokát, IČO: 42 406 366, so sídlom Partizánska 129, 053 15 Hrabušice, proti žalovanému: Mesto Poprad, IČO: 00 326 470, so sídlom Nábřežie Jána Pavla II. 2802/3, 058 01 Poprad, právne zast.: Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., IČO: 44 250 029, so sídlom 058 01 Poprad, Námestie sv. Egídia 93, o zaplatenie 229,69 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 11Cpr/20/2018-186 zo dňa 22.11.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

Sudkyňa JUDr. Mária Kubusová nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vo veci vedenej na Okresnom súde v Poprade pod sp.zn. 11Cpr/20/2018.

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% , o výške tejto náhrady bude rozhodnuté sadom samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 552/2003 Z.z., § 8 a § 9 zákona č. 553/2003 Z.z., § 5, § 6 zákona č. 564/1991 Z.z. V dôvodoch rozhodnutia poukázal nato, že nesporne žalobca pracoval, ako mestský policajt Mestskej polície Poprad, na základe pracovnej zmluvy z 02.októbra 1995. Domáhal sa zaplatenia príplatku za vedenie, ktoré podľa neho vyplývalo z jeho pozície na pracovisku stálej služby. Podľa zákona o obecnej polícii činnosť polície riadi náčelník. Zákon neurčuje, ako ďalších vedúcich zamestnancov mestskej polície tých, ktorí vykonávajú činnosť stálej služby. Zo štatútu mestskej polície účinného od 01.08.1995 vyplynulo, že činnosť mestskej polície riadi jej náčelník. Ani zo žiadneho predpisu interného predpisu Mesta Poprad nevyplýva, že zamestnanec stálej služby má pozíciu vedúceho zamestnanca. Nevyplýva to ani z pracovnej zmluvy žalobcu, kde je uvedené, že pracuje ako mestský policajt. Podľa pracovnej náplne pracovník stálej služby operačného strediska je priamo podriadený náčelníkovi mestskej polície. Pracovník stálej služby operačného strediska neplní riadiacu funkciu vo vzťahu k mestskej polícii čo vyplynulo z výpovede svedkov a náčelníka mestskej polície. Rovnako žalobca nemal právomoc ukladať sankcie zamestnancom mestskej polície. Jeho pracovná pozícia predstavovala istý medzistupeň organizácie práce medzi mestskými policajtmi a vedúcim zamestnancom, teda náčelníkom polície. Z vypočutia svedkov aj na pozícií príslušníkov mestskej polície na pracovisku stálej služby, vyplýva, že sa striedajú v 12 hodinových časových

intervaloch. Rovnako ďalší traja pracovníci stálej služby nie sú zaradení, ako vedúci zamestnanci, keďže potom by znamenalo, že každý mestský policajt bude zároveň aj vedúcim zamestnancom a mal by nárok na príplatok za riadenie. Preto v tejto časti žalobu zamietol.

3. Vo vzťahu k odmene za 15 min. prestávku na odpočinok a jedenie v období od augusta 2015 do novembra 2015, tiež sa nepreukázalo, žeby žalobca si nemohol vyčerpať túto prestávku v rámci svojej práce v nočnej službe. Boli vypočutí svedkovia, ktorí uviedli, že počas nočnej služby sa dá využiť aj prestávka na oddych, aj keď tam nie je prítomný druhý pracovník, ktorý by zastúpil pracovníka, ktorý čerpá túto prestávku. Striedajú sa tam však mestský policajti v teréne, čiže je možné ho v konkrétnom okamihu aj zastúpiť. Súd prvej inštancie vychádzal aj z prehľadu týchto nočných služieb a to konkrétne z prijatí oznámení v počte od 3 do 14 za tieto nočné služby s tým, že toto malo vplyv aj nato, že žalobca sám vyplňal svoju evidenciu dochádzky, kde okrem iného aj označoval čerpanie prestávky na jedenie a odpočinok v celom rozsahu. Súd prvej inštancie ešte konštatoval aj to, že v § 91 ods. 5 Zákonníka práce sú tieto 30 min. prestávky na obed alebo na stravu a odpočinok dané pre zamestnanca, nezapočítavajú sa však do pracovného času. Z charakteru práce žalobcu vyplýva, že mohli vzniknúť mimoriadne situácie, kedy nebolo možné vyčerpať si túto prestávku no vypočutí svedkovia konštatovali, akým spôsobom sa vlastne dala realizovať táto prestávka v rámci výkonu služby aj počas noci. Preto ani v tejto časti nepovažoval nárok žalobcu za dôvodný.

4. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobca. Predovšetkým namietal zaujatosť sudkyne JUDr. Márie Kubusovej, ktorá vec prejednávala, keďže zo životopisu zistil, že v čase od roku 1994 do 2003 pracovala, ako právnik mesta Poprad a z tohto dôvodu je zaujatá, keďže žalovaným bolo Mesto Poprad. Poukázal na § 50 CSP a nasledujúce, ktoré mohli mať za následok, že rozhodnutie nebolo objektívne. Ďalej namietal žalobca aj to, že súd prvej inštancie nevydal rozsudok pre zmeškanie a neuplatnil zásadu sudcovskej koncentrácie, čo tiež vzbudilo jeho pochybnosti o nezaujatosti konajúcej zákonnej sudkyne. Poukázal nato, že dňa 02.10.2018 súd prvej inštancie uznesením doručoval obom stranám procesné uznesenie, z ktorého vo vzťahu k žalovanému vyplynulo povinnosť vyjadriť sa k žalobe, uviesť rozhodujúce okolnosti na svoju obranu pripojiť listinné dôkazy, pripojiť a označiť dôkazy, ktoré žiada vo veci vykonať. Ak túto povinnosť bez vážneho dôvodu strana sporu nesplní potom nastupuje § 273 CSP čiže je možné rozhodovať o rozsudkom pre zmeškanie a žalobe vyhovieť. Dňa 10.10.2018 žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal o predĺženie lehoty o 5 dní. Dôvodom malo byť prevzatie právneho zastúpenia žalovaného 09.10.2018. Z tejto žiadosti súd prvej inštancie nikdy nevyhovelo a až 22.10.2018 žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu doručil vyjadrenie k žalobe. Z toho je jasné, že žalovaný sa nevyjadril k žalobe v lehote, ktorá mu bola stanovená ani v tej lehote, ktorú žiadal sám predĺžiť a preto mal byť vydaný rozsudok pre zmeškanie, čo žiadal žalobca podaním z 09.01.2018. Okrem toho poukázal nato, že žalovaný zamestnáva právnikov na právnom oddelení, a že teda nebolo nevyhnutné sa dať zastúpiť advokátom ani nešlo o vec, kde by bolo nutné advokátske zastúpenie.

6. Ďalej žalobca namietal už okolnosti týkajúce sa vecí samej po skutkovej stránke. Poukázal na pracovnú náplň žalobcu, kde je uvedené že je nadriadený všetkým veliteľom a členom okrsku, členom pohotovostnej motorizovanej jednotky počas trvania výkonu svojej pracovnej doby a vydáva pokyny pre hliadky počas neprítomnosti veliteľa alebo jeho zástupcu. Týmto evidentne je zrejmé, že vykonával riadiacu činnosť. Súd prvej inštancie prakticky znegoval obsah tejto pracovnej náplne, napriek tomu, že je z § 9 ods. 3 Zákonníka práce zrejmé, ktorí zamestnanci sú vedúcimi zamestnancami a to na jednotlivých stupňoch riadenia najmä, ak určujú a ukladajú podriadeným zamestnancom pracovné úlohy, organizujú a riadia ich prácu. Pokiaľ poukázal súd prvej inštancie na organizačný poriadok Mestského úradu v Poprade tu vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 4 Cdo/689/2015, že primátor mesta nie je oprávnený vydávať organizačný poriadok pre mestskú políciu, môže vydať organizačný poriadok len pre mestský úrad. Pokiaľ hodnotil súd prvej inštancie nárok žalobcu v tom zmysle, že každý mestský policajt by mal byť vedúcim pracovníkom a odvolal sa v tejto súvislosti na výpoveď svedka F., tento nikdy takéto vyjadrenie vo výpovedi neudal. Ďalej z výpovede Q. X. vyplynulo, aká bola náplň pracovníka stálej služby t.z., že vydával zbrane, inštruktáž priama telefóny, vysiela hliadky do terénu dáva im záväzné pokyny, kontroluje ich činnosť spätnou väzbou. Okrem toho v prípade neprítomnosti náčelníka alebo jeho zástupcu riadi činnosť mestskej polície. Preto nesprávne bola vyhodnotená náplň práce žalobcu a z toho vyvedený nesprávny záver, že nemá nárok na príplatok za vedenie. Tiež nesúhlasil so zamietnutím

ďalšej časti jeho nároku v tom, že formálne si evidoval prestávku v práci počas nočných služieb, ale táto v skutočnosti mu poskytnutá nikdy nebola. Nebolo to zabezpečené po personálnej stránke. Pokiaľ aj sa najedli len za chodu, teda len počas výkonu práce v stálej službe, preto neboli splnené podmienky pre oddych tak ako má to na mysli Zákonník práce, resp. kolektívna zmluva žalovaného. To potvrdili svedkovia vypočutí na pojednávaní Z., X., F.. Pokiaľ teda nebol poskytnutý takýto čas reálne potom mala byť poskytnutá náhrada. Čo sa týka výroku o trovách konania, žalobca sa domnieva, že podľa ust. § 257 CSP mal súd 1. inštancie skúmať ex offio, či nie sú podmienky na aplikáciu tohto ustanovenia tak, aby neboli trovy konania proti strane priznané.

7. K námietke zaujatosti sa vyjadrila zákonná sudkyňa, ktorá uviedla, že je pravdou, že pracovala od 06.04.1994 do 31.08.2003, ako právnik mesta Poprad. Žalobcu stretávala na chodbe, alebo aj pri iných podujatiach, ale nikdy s ním nebola v žiadnom priateľskom vzťahu. Žalobca vedel, kto som, nebolo nutné hľadať životopis na stránke „ googlu „, nakoľko pri prvom pojednávaní ju žalobca poznal. Pokiaľ išlo o Mesto Poprad, rozhoduje vo veciach opakovane od r. 2004, kedy je sudkyňou uplynulá dlhá doba a preto sa necíti vo veci zaujatá.

8. K odvolaniu žalobcu vyjadril sa žalovaný, ktorý poukázal nato, že námietka zaujatosti nebola použitá v stanovenej dobe zákonom. Pokiaľ ide o § 273 CSP nie je obligatórne povinnosťou súdu rozhodovať rozsudkom pre zmeškanie, je to na úvahe súdu. Vo vzťahu k vedúcim zamestnancom žalovaný súhlasí zo závermi súdu prvej inštancie a to, že žalobca nebol vedúcim pracovníkom a preto mu za riadenie nepatrí príplatok. Žalobca neriadil prácu policajtov, túto riadi náčelník polície a jeho zástupca. Pokiaľ vydával pokyny v čase ich neprítomnosti toto ešte neznamená, že je vedúcim pracovníkom. To v konečnom dôsledku vyplynulo aj z výpovede žalobcu. Pokiaľ sa domáhal žalobca doplatku za nočné služby za prestávky na oddych a jedenie, ktoré mu neboli poskytnuté, poukázal na špecifikum náplne práce žalobcu, kde nemusel byť fixne stanovená prestávka. Je však z doložených výkazov, ktoré vypracovával samotný žalobca zrejme, že túto si vyčerpal. Vyjadrili sa k tomu, aj vypočutí svedkovia. V rozhodnom období v r. 2015 nemal zamestnávateľ, teda Mesto Poprad, v žiadnom predpise povinnosť preplácať prestávky na odpočinok či jedenie. To vyplynulo z výpovede svedkyne U. Q., ktorá uviedla, že až od 01.06.2018 takáto povinnosť bola zakotvená. Keďže žalobca ako policajt je zamestnancom Mesta Poprad, potom jediným štatutárom je primátor mesta. Navrhol potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a priznať nárok na náhradu trov konania.

9. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, poukázal nato, že pokiaľ išlo o námietku zaujatosti v rozhodnutí Ústavného súdu SR IV/ÚS/172/2018 vyplýva, že niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby sa aj v odvolacom alebo dovolacom konaní nemohla prejednávať nanovo otázka vylúčenia sudcu prípadne aj inak zodpovedaná a to bez ohľadu nato, aké skutkové dôvody boli namietané alebo hodnotené už skôr. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Mcdo/17/2019 hovorí o tom, že ak rozhoduje vylúčený sudca, je potom taká vada konania, ku ktorej odvolací či dovolací súd v rámci preskúmania zákonnosti celého konania je povinný prihliadať z úradnej moci. Pokiaľ žalovaný namietal, že rozsudok pre zmeškanie prípadne sudcovská koncentrácia je úlohou súdu, o tom viac vzbudzuje rozhodnutie pochybnosti, keďže svoj postúp súd prvej inštancie nijak nezodôvodnil. Pokiaľ neguje postavenie žalobcu, ako vedúceho pracovníka, potom sám žalovaný uvádza, že žalobca v čase neprítomnosti vedúcich zamestnancov vydával pokyny ostatným zamestnancom. Preto je nelogické vydávať pokyny a nebyť vedúci pracovník. Pokiaľ aj vykazoval žalobca prestávku v čase nočných služieb, bolo to len formálne, skutočnosti nemal túto prestávku a mal mu za toto žalovaný zaplatiť.

10. Súd k vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že trvá na svojich argumentoch a žiadal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako vecne správne potvrdiť.

11. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací podľa ust. § 34 CSP prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dôsledne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil. Na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo, ani v štádiu odvolacieho konania.

12. Žalobca je zamestnancom žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 2.10.1995 ako mestský policajt. Dodatkom zo dňa 15.11.2010 došlo k dohode o zmene pracovnej zmluvy a to tým, že odo dňa 1.12.2010 sa týždenný pracovný čas stanovuje na 35 hodín. Dňa 1.11.2006 bola

žalobcovi vypracovaná pracovná náplň, kde žalobca bol zaradený do útvaru mestskej polície a priamym nadriadeným je náčelník mestskej polície. Podľa pracovnej náplne je žalobca zaradený na pracovisko stálej služby. Obsluhuje PCO v súvislosti s príjmom poplachových signálov a narušení chránených objektov a následne operatívne vysielá hliadky mestskej polície na služobné zákroky podľa platnej vnútornej smernice pre činnosti PCO. Kontroluje dodržiavanie príchodov na pracovisko a odchodov z pracoviska jednotlivých mestských policajtov podľa vopred nariadených a rozpísaných služieb, v prípade neprítomnosti policajta, oneskoreného príchodu alebo predčasného odchodu okamžite vyrozumie o týchto okolnostiach náčelníka lebo zástupcu náčelníka. Je podriadený náčelníkovi, zástupcovi náčelníka a primátorovi mesta. Ďalšia pracovná náplň bola žalobcovi vypracovaná a podpísaná zo strany žalobcu a náčelníka mestskej polície dňa 1.3.2016, kde okrem iného sa uvádza, že zodpovedá za plnenie úloh vyplývajúcich zo zákona a interných pokynov nadriadených.

13. Z organizačnej štruktúry mestskej polície zo dňa 7.3.1991 vyplýva, že organizačne sa mestská polícia člení na úsek riadiaci, organizačný, ktorý pozostáva z náčelníka mestskej polície, zástupcu náčelníka mestskej polície a úsek dozorný a poriadkový.

14. Mestská polícia Poprad je organizačným útvarom žalovaného. Vedúcim zamestnancom mestskej polície je náčelník mestskej polície, ktorý riadi svojich podriadených a organizuje činnosť polície. Postavenie vedúceho zamestnanca v zmysle zákonnej definície obsiahnutej v § 9 ods. 3 Zákonníka práce prináleží náčelníkovi mestskej polície. Pracovisko stálej služby nie je v zmysle interných riadiacich aktov organizačným útvarom žalovaného, a teda pracovník stálej služby nie je vedúcim zamestnancom povereným vedením organizačného útvaru.

15. Pokiaľ ide o hodnotenie postavenia vedúceho zamestnanca, ktorý má nárok na príplatok za riadenie, odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie. K otázke príplatku za riadenie je potrebné vychádzať z dôkazov, ktoré predložil žalobca a z nich predovšetkým pracovná zmluva svedčí o jeho pracovnom zaradení. Jeho výsluch a výsluch svedkov svedčí o tom, že za obdobie, v ktorom uplatňoval tento nárok pracoval ako pracovník stálej služby t.z. na mieste výkonu práce v priestoroch mestskej polície. Z výsluchu žalobcu svedkov a z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že mal svojich podriadených pracovníkov, ktorým činnosť riadil. Z výsluchu žalobcu i svedkov vyplýva, že mestská polícia na svojom čele má náčelníka a svojho zástupcu, ktorý riadia činnosť a prácu mestských policajtov medzi, ktorých patrila aj žalobca. Pokiaľ poukazoval na pracovnú náplň vypracovanú v r. 2006, ktorej mali byť zahrnuté isté prvky riadiacej činnosti, možno konštatovať, že samotná pracovná náplň ešte sama o sebe nesvedčí o tom, že v skutočnosti vykonáva zamestnanec prácu, ktorá je tam opísaná. Z pracovnej zmluvy vyplýva, že bol zaradený do pozície mestského policajta a samotné prijímanie hlásení a následné oznamovanie hliadkam v teréne, kde na základe nahlásenej skutočnosti alebo udalosti sa majú dostaviť neznamená ešte riadiacu činnosť ani to, že v spätnej väzbe tieto hliadky boli povinné oznámiť pracovníkovi stálej služby výsledok tohto ich zásahu. Pokiaľ namietal, že za situácie, kedy nebol prítomný náčelník, alebo zástupca vykonával ešte aj istú riadiacu činnosť v tomto smere takisto neboli predložené dôkazy, ktoré by o takejto aktivite a činnosti žalobcu svedčili. Preto z pohľadu zákona o mestskej polícii alebo obecnej polícii, pracovnou zmluvou i popise náplne, ktorú vykonával v čase pozície stáleho pracovníka stálej služby, nevyplývali žiadne závery k tomu, aby bolo možné ho kategorizovať, ako vedúceho pracovníka, ktorý má nárok na príplatok za riadenie. Postavenie vedúceho zamestnanca v zmysle zákonnej definície obsiahnutej v § 9 ods. 3 Zákonníka práce prináleží náčelníkovi mestskej polície. Pracovisko stálej služby nie je v zmysle interných riadiacich aktov organizačným útvarom žalovaného, a teda pracovník stálej služby nie je vedúcim zamestnancom povereným vedením organizačného útvaru.

16. K príplatku alebo zaplateniu nevyčerpanej, neposkytnutej prestávky na odpočinok na jedenie (§ 91 ods.1, 2 Zákonníka práce) je nutné konštatovať, že okrem tvrdenia žalobcu, ostatné okolnosti nesvedčili v jeho prospech. Významným listinným dôkazom bola evidencia pracovnej činnosti v príslušnej zmene, ktorú vypracovával samotný zamestnanec v tomto prípade žalobca, ktorý potom aj následne bol schvaľovaný jeho nadriadeným, pokiaľ neboli poskytnuté takéto prestávky bolo na žalobcovi, aby túto okolnosť zaznačil v svojej evidencii a na základe toho by disponoval dôkazom o nejakom porušení jeho práva a na druhej strane povinnosti zamestnávateľ a v čase výkonu svojej pracovnej činnosti. Žalovaný poukázal aj na špecifiká tejto práce v tomto smere aj odvolací súd chápe, že v činnosti polície, spočíva okrem bežných pracovných povinností aj riešenie okolností, ktoré v priebehu pracovnej činnosti nemožno vopred predvídať. Preto samotná nemožnosť nariadenia presnej doby čerpania prestávok, neznamená,

že prestávka žalobcom nemohla byť vyčerpaná. V konečnom dôsledku výsluch vypočutých svedkov svedčal o opaku.

17. Vo vzťahu k námietke žalobcu o povinnosti súdu vydať rozsudok pre zmeškanie možno súhlasiť zo stanoviskom žalovaného. Podľa ust. § 273 CSP nie je tak koncipovaný, aby striktné pri tom, keď druhá strana nezašle v stanovenej lehote vyjadrenie, je povinnosťou súdu vydať takýto rozsudok. Takýto postup je bežný v praxi všeobecných súdov a samo o sebe to neznamená zaujatosť konajúceho sudcu, ako to tvrdí strana žalobcu. V konečnom dôsledku súd prvej inštancie vykonal dôkazy, ktoré navrhoval žalobca, s nimi sa v rozsudku vypořiadal, z tohto dôvodu nemožno súhlasiť s tým, že postupoval len v prospech jednej strany. Rovnako pojednávania boli vytyčované s ohľadom na návrhy na doplnenie alebo na vykonané dokazovanie. Hospodárne vo veci aj v rámci stanovenej lehoty na prejednávanie sporov zo slabšou stranou v konaní, teda v pracovných sporoch, bolo aj v primeranom čase vo veci rozhodnuté.

18. Rovnako k námietke zaujatosti sudkyne možno konštatovať, že vzhľadom na dôvody tam uvedené a vyjadrenie zákonnej sudkyne ani odvolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by mala byť vylúčená z prejednávaní predmetnej veci. V konečnom dôsledku žalobca bližšie nešpecifikoval, kedy sa o tomto dozvedel a z vyjadrenia sudkyne vyplynulo, že v podstate boli zhruba v tom istom období naraz zamestnancami žalovaného. Táto okolnosť musela byť zrejmá žalobcovi od počiatku sporu t.z. námietka vznesená až v odvolacom konaní, skutočne nespĺňa zákonom stanovenú lehotu 7 dní odkedy sa dozvedela strana o možnej zaujatosti alebo dôvodoch vylúčenia zákonného sudcu z prejednávaní veci. Pokiaľ žalobca aj poukazoval na nálezy Ústavného súdu alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v tomto momente možno konštatovať, že ani v odvolacom a dovolacom konaní nie je vylúčené zaoberať sa námietkou zaujatosti strany sporu voči zákonnej sudkyňi. Musia však existovať konkrétne dôvody, prečo práve v odvolacom konaní by mala byť konajúca sudkyňa vylúčená.

19. Základom pre vylúčenie sudcu môžu byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie to, že účastník sa nestotožňuje s jeho rozhodovaním. Na dosiahnutie nápravy v občianskom súdnom konaní slúžia predovšetkým opravné prostriedky, nie námietka zaujatosti, ktorej účel je zásadne odlišný. Iba na tomto základe však bez ďalšieho nemožno urobiť záver o splnení podmienok ustanovenia § 53 ods. 1 CSP, ak súčasne nie sú k dispozícii ďalšie doložené skutočnosti, ktorých konkrétny obsah a charakter by objektivizoval uplatnenú námietku.

K vylúčeniu sudcov z prejednávaní a rozhodovania vecí môže dôjsť len vtedy, keď ich vzťah k veci, k účastníkom alebo ich k zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebudú schopní nezávisle a nestranné rozhodovať.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne poukazuje na ustanovenie čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý sudcovi nielen výslovne priznáva nezávislosť výkonu funkcie sudcu, ale súčasne prostredníctvom iných právnych predpisov zabezpečuje garancie bežné v demokratickej spoločnosti na ničím nerušený výkon funkcie sudcu. Aj v tejto veci Najvyšší súd Slovenskej republiky upozorňuje na to, že „opačný výklad situácie sudcu, ktorý by sa mal dostať (a v posudzovanej veci je dôvodný záver o narastajúcom výskyte týchto vecí pri aplikácii zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov jednotlivcami nespokojnými s výsledkami prvostupňového informačného konania) do konfliktu so štátnou správou svojho súdu, by ohrozoval v prípade nedostupnosti vhodnej rozhodovacej alternatívy dostupnosť spravodlivosti, a v konečnom dôsledku by maril riadne uplatnenie ústavou zaručeného práva jednotlivca na spravodlivú súdnu ochranu v zmysle čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky“ a taktiež poukazuje na to, že danú situáciu je potrebné dôsledne odlíšiť od uznávaného princípu „nemo iudex in causa sua“, lebo tu nejde o osobnú vec sudcu, ale o stále zdôrazňovaný vzťah medzi sudcom na strane jednej a štátom, tzn. výkonnou mocou.

(uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21.11.2012, sp.zn. 8Ndz/4/2012).

21. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako vecne správne potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 spojený z ust. § 255 ods. 1 CSP. Keďže mal úspech v konaní žalovaný, odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania práve úspešnej strane. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na možnosť použitia § 257 CSP, ako dôvodov hodných osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi,

v danom prípade neboli zistené z konania takéto dôvody. Samotný žalobca nepredložil takéto dôkazy súdu, ktoré by znamenali okolnosti na priznanie alebo akceptáciu dôvodov vhodných osobitného zreteľa.

23.Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).